

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Z., w sprawie z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko A. K. o zapłatę, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.848,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.602,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją pozwana w całości podnosząc, że zasądzona kwota wraz z odsetkami jest przedawniona, a nadto, że przedstawiciel powoda udzielił jej przerwy w spłacie zasądzonej należności głównej. W kontekście tak sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik pozwanej ustanowiony z urzędu poparł apelację oraz sformułował zarzut nieudzielenia przez Sąd Rejonowy pozwanej działającej samodzielnie pouczenia o konieczności i sposobie udowodnienia przez nią powołanych okoliczności oraz wniósł o zasądzenie od strony powodowej kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, które nie zostały opłacone w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego materiału procesowego dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Odwoławczy podziela i przyjmuje za własne – uznając za zbędne powtarzanie ich w dalszej części uzasadnienia; z tą jedynie zmianą, że pozwana zaprzestała dalszej realizacji umowy („ugody wraz z przystąpieniem do długu”) w kwietniu 2011 r. (a nie jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy w czerwcu 2011 r.), co nie ma jednak znaczenia dla oceny prawnej roszczenia strony powodowej, a o czym będzie niżej.

Sąd Okręgowy podziela również wyrażoną przez Sąd I instancji ocenę prawną, że zawarta pomiędzy stronami postępowania w dniu 1 lipca 2009 r. umowa nazwana jako „ugoda wraz z przystąpieniem do długu” stanowi ważną podstawę prawną zobowiązania pieniężnego pozwanej wobec powoda. Na mocy tej umowy pozwana przystąpiła do wymagalnego zobowiązania (długu) zaciągniętego przez S. M. wobec Banku (...) S.A. na podstawie umowy nr (...) - /2006 z dnia 20 marca 2006 r., którego wierzycielem w dacie zawierania umowy „ugody wraz z przystąpieniem do długu” był pozwany.

W ocenie Sądu Odwoławczego zawarta pomiędzy stronami w dniu 1 lipca 2009 r. umowa „ugody wraz z przystąpieniem do długu” nie jest jednak, jak przyjął Sąd Rejonowy, umową ugody uregulowaną w art. 917 k.c. Umowa ugody zawierana jest bowiem pomiędzy stronami istniejącego już stosunku prawnego, a jej istotą jest czynienie sobie przez strony tego stosunku prawnego wzajemnych ustępstw dotyczących tego stosunku prawnego. Według poczynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych pomiędzy powodem i pozwaną do czasu podpisania w dniu 1 lipca 2009 r. przedmiotowej umowy nie istniał natomiast żaden stosunek prawny. Stąd też zawartą w tym dniu pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania umowę kwalifikować należy jako umowę o przystąpienie przez pozwaną do długu S. M. wobec powoda, stanowiącą umowę nienazwaną, której prawną podstawą jest art. 353¹ k.c.

Powyższa konstatacja nie podważa jednak skuteczności tej umowy jako podstawy prawnej zobowiązania pieniężnego pozwanej wobec powoda. W wyniku zawarcia umowy z dnia 1 lipca 2009 r. pozwana zaciągnęła bowiem wobec powoda zobowiązanie pieniężne do spłaty konkretnie określonej w umowie kwoty na precyzyjnie określonych warunkach. Umowa ta określała terminy płatności poszczególnych rat oraz zawierała zastrzeżenie (§ 5), zgodnie z którym w przypadku uchybienia przez pozwaną wysokości lub terminowi płatności którejkolwiek z rat postanowienia umowy dotyczące harmonogramu spłat stają się bezskuteczne, a cała pozostała do spłaty kwota staje się natychmiast

wymagalna. Skoro pozwana zaprzestała realizacji zawartej z powodem umowy, to powód był uprawniony do żądania od pozwanej pozostałej niespłaconej części zobowiązania na drodze sądowej.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu przedawnienia należności objętej pozwem wskazać należy, iż nie jest on zasadny. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Uwzględniając fakt, że pozwana zaprzestała dalszej realizacji umowy po wpłaceniu kwoty 4.435 zł (22 raty miesięczne od lipca 2009 r.), co nastąpiło

w kwietniu 2011 r. (a nie jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy w czerwcu 2011 r.), stwierdzić należy, że wymagalność niespłaconej części jej zobowiązania pieniężnego wobec powoda nastąpiła w maju 2011 r.

Dochodzone pozwem roszczenie bezspornie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda a zatem, zgodnie z treścią art. 118 k.c. zastosowanie do niego ma trzyletni termin przedawnienia.

Powód wystąpił zaś z powództwem w przedmiotowej sprawie w dniu 9 listopada 2011 r. czyli, bez wątpienia, przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania pozwanej wynikającego z umowy zawartej z dnia 1 lipca 2009 r.

Na marginesie wskazać należy, że na treść rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie nie mogły mieć wpływu podnoszone przez pozwaną w sprzecznie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym zarzuty o braku powiadomienia jej o nabyciu przez powoda wierzytelności wobec S. M. wynikającej z umowy nr (...) - /2006 z dnia 20 marca 2006 r. zawartej z Bankiem (...) S.A. Skarżąca, jak wskazano powyżej, w dacie zawierania kolejnych umów przelewu przedmiotowej wierzytelności, tj. w dniu 19 sierpnia 2008 r. i w dniu 7 kwietnia 2009 r. nie była stroną stosunku prawnego,

z którego wynikała ta wierzytelność. Źródło odpowiedzialności skarżącej za spłatę tej wierzytelności stanowi bowiem umowa z dnia 1 lipca 2009 r.

Niezasadny jest również zarzut podniesiony na rozprawie apelacyjnej przez pełnomocnika skarżącej dotyczący braku udzielenia przez Sąd Rejonowy pozwanej (działającej na tym etapie postępowania samodzielnie) pouczenia o konieczności

i sposobie udowodnienia przez nią powołanych okoliczności. Z akt sprawy wynika bowiem, że do wezwania pozwanej na termin rozprawy w dniu 15 października 2012 r. Sąd Rejonowy dołączył na piśmie niezbędne pouczenia (k. 58-59), w tym pouczenie o konieczności wskazania dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń,

z zaznaczeniem, że Sąd nie ma obowiązku przeprowadzania dowodów z urzędu. Pozwana miała również możliwość uzyskania od Sądu Rejonowego niezbędnych pouczeń w toku rozprawy, z udziału w której jednak zrezygnowała pomimo skutecznego doręczenia jej zawiadomienia o terminie rozprawy.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 i w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) przyznając i nakazując wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz adw. A. Z. kwotę 2.214 zł.